

Ghetele plătite de două ori

Dragilor, întâmplarea pe care vreau să v-o povestesc s-a petrecut cu mulți ani în urmă, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Vremurile erau grele atunci, iar părinților le era foarte dificil să asigure cele necesare pentru hrană și îmbrăcăminte.

Nicușor, eroul poveștii noastre, era un băiețel de 11 ani care locuia împreună cu părinții, fratele și cele trei surori ale sale într-o casă mică, aflată la marginea satului, lângă calea ferată. Tatăl său muncea de dimineața până seara întreținând șinele de tren, pentru ca acestea să fie mereu în stare bună și circulația trenurilor să fie sigură. Din puținii bani pe care îi câștiga cu trudă, reușise să le cumpere băieților ghete noi pentru școală, iar fetelor niște pâslari groși, ca să le țină de cald în iarna aceea geroasă.

Când s-a așternut zăpada, toți copiii din sat au ieșit la derdeluș. Bineînțeles că nici Nicușor nu putea lipsi. Mândru de noile lui ghete și dornic de joacă, a început să alunece pe gheață, să sară prin zăpadă și să frâneze cu tălpile, testându-le rezistența. A petrecut așa ore întregi, până când s-a lăsat seara și, înghețat de frig, s-a întors acasă împreună cu fratele său.

Ajunși în casă, și-au aruncat ghetele la ușă și s-au ghemuit lângă sobă, bucuroși să se încălzească și să primească porția de mâncare.

A doua zi dimineață, când s-au pregătit să plece la școală, Nicușor a avut o surpriză neplăcută: tălpile ghetelor lui noi se dezlipiseră complet și atârnavă jalnic, prinse doar de câteva fire de ață. Nu mai putea merge nicăieri. În mintea lui se învârtau tot felul de gânduri: „Ce o să spună tata și mama? Sigur mă vor certa... și acum trebuie să stau desculț acasă.”

Fratele lui a plecat la școală, iar el a rămas pe gânduri. „Bine că mama e plecată azi la bunica, cu surorile mele”, și-a zis. După câteva momente de frământare, și-a amintit că, la capătul străzii, locuia nea Mihai – un cizmar priceput, prieten bun cu tatăl său. Așa că, strângându-și curajul, a pornit desculț, cu ghetele în mână, spre casa acestuia.

Nea Mihai l-a primit cu bucurie, s-a așezat pe scăunel și s-a apucat imediat de lucru. Pe măsură ce timpul trecea, tălpile erau lipite, cusute, întărite – iar la final ghetele arătau ca noi. Nicușor era încântat. Țopăia de fericire și abia aștepta să le încalțe din nou.

Dar bucuria i-a fost scurtă. Cizmarul i-a cerut plata pentru reparație, iar Nicușor nu avea niciun ban. L-a rugat, rușinat, să îl lase o săptămână, timp în care va încerca să strângă banii și să-și plătească datoria. Nea Mihai a fost de acord, iar băiatul s-a întors acasă, cu inima strânsă. Nu îndrăznea să-i spună tatălui său, știind cât de greu muncea pentru fiecare bănuț.

Seara, văzându-l tăcut și abătut, tatăl l-a întrebat ce s-a întâmplat. La început, Nicușor a ezitat, dar până la urmă le-a povestit părinților întreaga întâmplare. Le-a spus că vrea să plătească singur reparația, fiind responsabilitatea lui, însă nu știe cum să facă rost de bani.

Tatăl i-a zâmbit cu blândețe și i-a mulțumit pentru sinceritate. Apoi i-a spus că, întorcându-se de la muncă, s-a întâlnit cu nea Mihai, care îi povestise deja despre ghetete – și că el plătitese reparația. Nicușor nu mai trebuia să-și facă griji.

Băiatul a rămas fără cuvinte. A sărit în brațele tatălui și, cu lacrimi în ochi, i-a mulțumit.

Ce a învățat Nicușor din această întâmplare – și ce putem învăța și noi? El a înțeles, în primul rând, cât de mult îl iubea tatăl său. Și, în al doilea rând, a învățat că iertarea vine odată cu sinceritatea – că atunci când îți recunoști greșeala, dragostea adevărată te primește înapoi.

Iar felul în care s-a purtat tatăl lui Nicușor ne amintește de Tatăl nostru ceresc, care ne iubește și ne iartă, plătind El însuși prețul greșelilor noastre prin Domnul Isus. Ce Tată minunat avem, nu-i așa, dragi copii?